

DE BRIEF AAN DE KOLOSSENZEN

F.W. Grant

DE BRIEF AAN DE KOLOSSENZEN

De numerieke structuur van de Schrift

De brief aan de Kolossenzen
De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2023
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Inhoud

Omvang en indeling van Kolossenzen	8
Deel 1 - De toereikendheid van Christus als Hoofd en Heer	11
1.1 Paulus dank voor de Kolossenzen	11
1.2 De weg tot een waardige wandel.	13
1.3 de Persoon in Wie alles is	18
Deel 2 - De dubbele sfeer van het evangelie en de gemeente	21
2.1 Alle dingen verzoend door het bloed.	21
2.2 Verzoening als fundament.	23
2.3 De verborgenheid; het lichaam van Christus.	24
Deel 3 - Vervuld in Hem, in wie alle volheid woont	26
3.1 Al de schatten van wijsheid en kennis	26
3.2 Wandelt in Hem.	28
3.3 De aflegging van het vlees in de doop	30
3.4 Vasthouden aan het Hoofd	34
Deel 4 - Praktische gevolgen	36
4.1 Christus alleen	36
4.2 De relaties van het leven	41
4.3. Openingen van het hart.	45

Omvang en indeling van Kolossenzen

De brief aan de Efeziërs heeft ons al op het hoogtepunt van de christelijke positie gebracht. Dus hebben we geen verdere stap in deze richting te zetten, maar zoals altijd moet de uitvoering van de geopenbaarde waarheid nu in de praktijk worden bewezen. De vierde zendbrief geeft ons hier de wandel door de wereld, of in ieder geval de toerusting voor die wandel, die zou beantwoorden aan het eerste deel van het boek Numeri. Een gevolg hiervan is, dat we noodzakelijkerwijs de waarheden van de vorige brieven hierin terugvinden. De waarheden van Romeinen, Galaten, Efeziërs worden allemaal gevonden in Kolossenzen. Met Romeinen hebben we de mens in Christus, dood voor de zonde en voor de wet. Bij Galaten vinden we hem ook als gestorven aan de wereld, terwijl de waarheid in Efeziërs dat we 'met Christus levend gemaakt en met Christus opgewekt zijn' (Ef. 2:5-6) evenzeer voor ons ligt; maar geen van hen geeft ons anderzijds wat de brief hier kenmerkt. Wij hebben al deze waarheden nodig voor praktisch gebruik bij het wandelen door de wereld; maar de grote en heersende waarheid in Kolossenzen is Christus zelf, niet eens onze plaats in Hem hoewel die er wel in voorkomt, maar de Heer zelf, het Voorwerp voor het hart.

Dit is heel duidelijk te zien bij vergelijking van die parallelle passages met Efeziërs die hier zo opvallen. Dus, als de apostel in Efeziërs

zegt dat *'God in Christus u vergeven heeft'* (Ef. 4:32), dan heeft Kolossenzen: *'Zoals Christus u vergeven heeft'* (Kol. 3:13) Als Efeziërs spreekt over de *'nieuwe mens'* die *'overeenkomstig God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid'* (Ef. 4:24), dan spreekt Kolossenzen over de *'nieuwe mens'* als *'vernieuwd in kennis', 'daarin is niet Griek en Jood, besnijdenis en onbesnedenheid, Barbaar, Scyth, slaaf, vrije; maar Christus is alles en in allen'* (Kol. 3:10-11). Als Efeziërs ons opdraagt *'de roeping waarmee u bent geroepen waardig te wandelen'* (Ef. 4:1), dan beveelt Kolossenzen ons *'de Heer waardig te wandelen'* (Kol. 1:10).

Het centrale vers in Kolossenzen is dat *'de hele volheid van de Godheid lichamelijk in Hem woont'* (Kol. 2:9) en dat wij in Hem vervuld zijn. Men kan dus zeggen dat de ziel, die het meest nodig is in een wandel door de wereld, hier dus onder bestuur staat. Wij hebben Christus Jezus de Heer ontvangen en moeten *'in Hem wandelen'*. Wij moeten *'de Heer waardig wandelen tot al [Zijn] welbehagen'* en wij *'zijn overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Gods liefde'* (Kol. 1:10, 13). We vinden hier onze voornaamste voorziening voor de weg, terwijl ons rechtstreeks wordt verteld van de kracht die we ontvangen door de macht van Zijn heerlijkheid voor de ziel, en we worden vermaand om het Hoofd vast te houden, waaruit het hele lichaam bestuurt wordt en toeneemt met de toename van God. De waarheid van de Gemeente staat hier, maar er wordt niet bij stilgestaan. Het is het Hoofd van de Gemeente waarop de apostel wijst.

Een soortgelijke en mooie zaak (die op het eerste gezicht echter onverklaarbaar lijkt) is dat de Geest van God slechts eenmaal wordt genoemd, en dat terloops. Wij hebben geen *leer* van de Geest. Het is volkomen in overeenstemming met wat wij weten van Zijn werk,

die gekomen is om van de dingen van Christus te nemen en ze ons te tonen - niet om van de Zijnen te spreken (Joh. 16:13,14). In de leerstellige brieven die hieraan voorafgaan wordt daarentegen in alle verbanden stilgestaan bij de Geest. Hier staan we oog in oog met het Object dat de Geest ons voorstelt. De dauw heeft het manna gebracht en de dauw ademt uit en laat het manna achter voor ons gebruik. Dit is het karakter van de brief. Er staat niet de waarheid in van ons gezeten zijn in de hemelse gewesten in Christus. Maar dit vloeit voort uit het eigenaardige karakter van Kolossenzen, omdat het ons de weg door de wereld laat zien, terwijl onze eigen positie hier minder van belang is, omdat de heerlijkheid van Christus dit compenseert. Bovendien, zoals al gezegd is, de waarheid die fundamenteel is voor onze positie, dat wij in Christus zijn voor God, brengt dit in zekere mate met zich mee.

De indeling van de brief:

1. Kol. 1:1-18 - Plaatst ons aan het begin onder Christus als Hoofd en Heer.
2. Kol. 1:19-29 - Geeft ons de dubbele sfeer van het evangelie en de Gemeente, met de dubbele bediening die Paulus in verband daarmee is toevertrouwd.
3. Kol. 2. - Wij zijn vervuld in Hem, in wie alle volheid woont.
4. Kol. 3, 4 - Geeft ons de praktische gevolgen.

Deel 1 - De toereikendheid van Christus als Hoofd en Heer

Kolossenzen 1:1-18

Het eerste deel van Kolossenzen brengt ons als het ware op weg. De Kolossenzen worden ons voorgesteld als *'heilige en trouwe broeders in Christus'* (vs. 2), van wie de apostel heeft gehoord dat zij een levend geloof bezitten dat groeit en vrucht draagt. Hij bidt dat het mag toenemen, en dat zij vervuld mogen worden met de volle kennis van Zijn wil, om de Heer waardig te wandelen; daarna wordt ons Degene getoond die zowel de Heer is van het individu als het Hoofd van het lichaam, de Gemeente, en Zijn volle heerlijkheden worden ons bekend gemaakt.

1.1 Paulus dank voor de Kolossenzen

De Kolossenzen worden dus, in de eerste plaats, gezien als degenen die de kennis van de goddelijke genade in waarheid hebben ontvangen, het begin van alles voor de ziel, het levende en actieve beginsel dat ons meteen de daarop volgende vruchten, het resultaat, in het praktische

leven voorstelt waarop de brief aandringt. De apostel richt zich tot hen als *'apostel van Christus Jezus door de wil van God'* (vs. 1) en associeert Timotheüs met zichzelf op zijn constante, genadige wijze. Hij bezit de heiligheid en trouw die hen kenmerkt als broeders in Christus en die hem moed en vertrouwen geeft door zich tot hen te richten. Als heilig zijn zij niet alleen gescheiden van het kwaad, maar ook toegewijd aan God, de eerste noodzaak voor vrucht. De akker die ze draagt moet omheind zijn van alles wat uit de wereld rondom zou binnendringen. Zij zijn trouw aan de positie die God hun heeft gegeven en het licht dat zij hebben ontvangen, een andere en gelijke noodzaak, maar geïmpliceerd in de eerste. Zij hebben de 'deugd' waarover de apostel Petrus spreekt en die tot kennis leidt. Aan hen die in levende kracht houden wat zij hebben ontvangen, kan God nog overvloediger geven, maar zij hebben, zoals wij allen, *'genade en vrede van God onze de Vader'* en de Heer Jezus Christus nodig.

Hij begint nu met het danken van God in hun naam, *'de God en Vader van onze Heer Jezus Christus'* (vs. 3), wat, zoals we al gezien hebben in Efeziërs, ons de Heer voorstelt als Degene die God Zijn karakter voor de ziel heeft gegeven; en als de Zoon van de Vader, ons kennis laat maken met alle genegenheden van het hart; goddelijke genegenheden, die gecultiveerd moeten worden wil er überhaupt vrucht zijn. Hem dankt hij dus voortdurend, als hij voor hen bidt, omdat hij datgene over hen heeft gehoord wat zijn gebed aanmoedigt: niet alleen *'geloof in Christus Jezus'*, maar ook *'liefde voor alle heiligen'* (vs. 4), een liefde die juist daarin haar karakter openbaart. Het is niet louter persoonlijk, individueel, en wat uit andere verbanden kan voortkomen, maar liefde tot heiligen als heiligen, waar zij zich ook bevinden. Dit is die ware liefde tot de broeders, die de apostel geeft

als een bewijs dat zij die haar bezitten zijn overgegaan van de dood naar het leven. Hij dankt God vanwege de hoop die voor hen in de hemelen is weggelegd, de hoop die hen kracht moet geven voor hun weg als pelgrims en vreemdelingen zoals zij hier op aarde zijn, zonder deel in de wereld waar zij doorheen trekken; en dus de hele energie van hun ziel leggend op dat wat onzichtbaar is.

Deze hoop vonden zij in het woord van de waarheid van het evangelie dat tot hen was gekomen, terwijl het uitging in de hele wereld; en dat vrucht droeg en onder hen groeide, zoals overal waar het werd ontvangen. Deze kennis schijnt hun te zijn ingegeven door Epaphras, over wie hij spreekt als zijn mededienstknecht, en voor hen een getrouwe bedienaar van Christus (vs. 7). Het werk openbaarde de werkmans, en hun liefde in de Geest was door zijn middelen jegens de apostel zelf geopenbaard.

1.2 De weg tot een waardige wandel

Hij heeft reeds gezegd dat een levend geloof een groeiend geloof is. Groei is een noodzaak van het leven, en waar het leven het eeuwige leven is, wordt hier geen grens bereikt, zoals bij natuurlijke groei. We groeien door tot we de eeuwigheid bereiken. Het is belangrijk dit te beseffen, verlossing wordt zo vaak eenvoudigweg gezien als het doel zelf dat moet worden bereikt, in plaats van het begin, datgene wat ons op de weg brengt. Het is Christus in heerlijkheid die het einde voor ons is, en als wij werkelijk reizigers zijn, zal het licht van die heerlijkheid ons de hele weg steeds voller beschijnen.

Hij was echter niet tevreden met de redenering dat dit noodzakelijkerwijs zo zou zijn. Hij hield niet op voor hen te bidden en te vragen, dat zij vervuld mochten worden met de volle kennis van de wil van God. Dat is iets wat niet in korte tijd wordt verworven, hoewel iedere eerlijke ziel als hij de Heilige Geest bezit praktische bekwaamheid zal vinden voor de weg die hij moet gaan. Maar voor de volle kennis van Zijn wil is niets anders nodig dan het volle woord van God om het ons te bedienen, en hier moet het geen theoretische kennis zijn, maar kennis in alle wijsheid, een kennis die echt voor ons is, en die zichzelf toepast op alle omstandigheden van de weg. Het juiste begrip ervan is een geestelijk inzicht, niet slechts geestelijke ontvangst; hoewel dat niet betekent dat wij het verstand moeten onderschatten, dat in feite datgene in ons is waardoor God deze dingen overbrengt, maar de Geest van God moet het zijn eigen karakter geven.

Het resultaat ervan, het verlangen van het hart, is de Heer waardig te wandelen tot alle welbehagen, een immense verantwoordelijkheid inderdaad als dienaren van Hem om in de wereld te tonen wat Zijn dienst inhoudt; vrucht dragend dus in elk goed werk en opgroeiend door de ware kennis van God (vs. 10). Dit wordt natuurlijk gevonden in de openbaring van Christus die ons wordt gegeven. Christus is het Leven in ons en datgene wat het leven dat wij ontvangen hebben dient. Christus staat ons nu voor de aandacht in alle macht van Zijn heerlijkheid voor onze zielen, dat is het wat ons kracht geeft op de weg, in alles wat hier in de wereld zo tegengesteld is aan Hem en aan ons; maar wij zijn zo toegerust tot alle volharding en lankmoedigheid met blijdschap (vs. 11). Deze dingen zijn in Gods hand, alleen voor ons bestemd om in ons de gelijkvormigheid aan Christus naar voren

te brengen die hoort bij een leven in Hem. Om ons af te scheiden van een wereld die zich zo openbaart voor wat zij is, en om ons alleen maar meer de volledigheid van voldoening te laten beseffen die ligt in dat wat van ons is. Wij zien hoe het evangelie van Paulus noodzakelijkerwijs in dit alles past. De openbaring van Christus is datgene wat voortdurend voor hem ligt. Christus is het doel van zijn wedloop, en de prijs die hem beloont, zoals hij ons volledig vertelt in zijn brief aan de Filippenzen. Hier is het niet precies het najagen van Hem dat ons wordt voorgesteld, maar de kracht die voortvloeit uit het besef van wat Hij is, Degene die voor ons in de dood is geweest en die nu alles in Zijn hand heeft. Wat een zaak om het hart te verzekeren en te laten rusten!

Maar hij gaat nu over tot de geschiktheid die wij al hebben; om deel te hebben aan het erfdeel van de heiligen in het licht (vs. 12). Hij zegt niet dat God ons er geschikt voor *zal maken*, zoals we ons zouden kunnen voorstellen dat dit beter gezegd zou kunnen worden. *We zijn* al geschikt gemaakt, en geschikt voor het deel van de heiligen in dat licht dat de minste vlek of gebrek zou ontdekken. En het lijkt velen vreemd, gezien het onbetwistbare feit dat het kwaad nog in ons is en dat het goede in ons nog lang niet tot volle wasdom is gekomen, dat wij reeds geschikt zijn voor die erfenis. Er een titel aan ontlenen is iets anders. *We* zouden gemakkelijk moeten erkennen dat we allemaal een recht hebben. Maar een kind kan een zeer overvloedig recht hebben op een erfenis waar hij nog helemaal niet 'geschikt' voor is. Wij hebben niet alleen de titel, maar ook de geschiktheid. We kunnen dit alleen beseffen als we ons de onderscheidenheid realiseren van de nieuwe natuur die God ons heeft gegeven. Het vlees is in ons, maar het is niet onszelf; we worden er niet mee geïdentificeerd, we

zijn er niet in voor God. Als de Heer ons dus, op welke manier dan ook, tot zich neemt, is het vlees weg en blijft er niets anders over dan dat wat naar zijn gedachten is. De ontwikkeling van het leven dat we hebben is een andere zaak, en we hoeven er hier niet op in te gaan; maar zelfs een baby in Christus heeft dus geschiktheid voor zijn erfdeel. Wij mogen de Vader die dit voor ons heeft volbracht dankbaar zijn.

Wij zijn verlost, zoals de apostel verder zegt, van het gezag van de duisternis (vs. 13). De duisternis kan ook in zekere mate in ons zijn, maar zij heeft geen zeggenschap over ons. Als christenen staan wij in het licht. Of wij dat goed beseffen of niet, hangt af van de mate waarin ons oog eenvoudig is (Mt. 6:22); maar wij zijn praktisch in de duisternis, in welke mate dan ook, alleen door onze eigen instemming. God heeft ons in een ander koninkrijk overgebracht, ons onder een ander gezag geplaatst, het gezag *'van de Zoon van Zijn liefde.'*

Dit is de enige gedeelte waarin op deze manier van het huidige koninkrijk van Christus wordt gesproken. Als Mensenzoon wacht Hij op Zijn Koninkrijk. Hij heeft het nog niet ontvangen. Hij wacht aan de rechterhand van God; maar wat dit ook moge betekenen dat Hij nog steeds wacht. Als gezeten op de troon van de Vader, op die plaats waarop Zijn titel duidelijk wordt gevonden in Zijn eeuwige relatie tot de Vader, heeft Hij nu in feite alle dingen in Zijn hand (Heb. 2:8). Dit kan misschien in tegenspraak lijken met het feit dat Hij nu wacht op Zijn Koninkrijk als de Zoon des Mensen, als wij niet beseffen dat het Koninkrijk in dat karakter wordt opgevat als het uiteindelijke herstel van alle dingen voor de eeuwigheid (Hand. 3:21), die uitdrukkelijk in Christus' handen worden gelegd als Zoon

des Mensen. Al het oordeel is dus aan Hem opgedragen (Joh. 5:22), en zoals door de mens de oude schepping van God is afgefallen, zo moet door de mens alles hersteld worden.

Zo is Hij, zoals Jesaja het ons geeft, de *'Eeuwige Vader'* (Jes. 9:5). Hij is degene die alles aan God zal onderwerpen (1 Kor. 15:24-28). Intussen zijn wij de vrucht van Zijn werk, bevrijd van de tegenwerkende macht van het kwaad en binnengevoerd in het Koninkrijk van licht en vrede, als degenen die door Zijn bloed verlost zijn en vergeving van zonden hebben. Hier hebben we dus duidelijk het karakter van de waarheid die de apostel ons voorhoudt. Reeds gescheiden van de wereld, gescheiden tot God, zijn wij degenen die aan Christus zijn gegeven en in Zijn hand zijn gelegd om door de wereld te worden geleid door de aantrekkingskracht van wat in Hemzelf is; naar Hemzelf daarbuiten. Wat kan ons in het *'Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde'* ontbreken, ook al is de volle zegen nog niet gekomen?

Maar wij vervullen hier een plaats die een eigen voorrecht heeft, een plaats die wij op dezelfde manier nooit meer kunnen vervullen. Wij zijn hier voor Christus te midden van een wereld die zich tegen Hem verzet, en treden in Zijn voetstappen, die de Auteur en Voleinder van het geloof is in Zijn eigen Persoon, en die ons een voorbeeld heeft nagelaten om in Zijn voetstappen te wandelen (1 Pet. 2:21). Dit is nu ons voorrecht, en hoezeer moeten wij het waarderen! We hoeven niet alleen maar uit de wereld te gaan en bij Christus te zijn waar Hij is, wat op Zijn tijd voor ons zal worden volbracht, waar onze zielen natuurlijk te allen tijde naar moeten verlangen. Niettemin zal datgene wat God nu voor ons bewerkt en datgene wat Hij nu door ons heen bewerkt, in de komende dag gezien worden als ruimschoots

voldoende redenen om het nog even uit te stellen. Opdat we, in de plaats van Christus' vernedering, Hem zo beter kunnen leren kennen, en die gezindheid van Christus kunnen verwerven die we nodig hebben, om met Hem deel te hebben aan dat wat komen gaat.

1.3 de Persoon in Wie alles is

Wij komen nu dan ten volle om Christus Zelf te bezien. Onze bekwaamheid daartoe is getoond. Wij kunnen kijken zonder enige lastige vraag over ons aandeel in Hem of onze geschiktheid voor de zegen die voor ons ligt. Wij zouden daarom in staat moeten zijn ons volledig met Hemzelf bezig te houden. Dat is wat de brief aan de Romeinen ons al heeft laten zien, en dat is wat bevrijding werkelijk betekent; bevrijding van onszelf, zodat we met Hem bezig kunnen zijn, in wiens gezegend gezelschap we zijn, om te groeien naar Zijn gelijkenis.

Wie is Hij dan over wie wij spreken? Hij is, zegt de apostel, allereerst het Beeld van de Onzichtbare God, de volmaakte en exacte uitdrukking van Iemand die nergens wordt gezien zoals Hij in Hem wordt gezien (vs.15). De onzichtbare God is voor ons zichtbaar geworden, natuurlijk voor het geloof; maar wij hebben de volledige openbaring van God in Hem, die, opdat Hij God zou openbaren, is neergedaald in dat wat Zijn eigen schepping is, daarin Zijn plaats heeft ingenomen, noodzakelijkerwijs dus ook aan het Hoofd ervan. Als Hij die het Beeld is van de Onzichtbare God Zijn plaats inneemt in de schepping, moet dat zijn als de Eerstgeborene van alles, het

Begin, zoals Hij zelf zegt in de brief aan Laodicea, 'het Begin van de schepping van God'.

Hier is meteen Zijn band met alles wat door Hem zegen zal ontvangen. Afgezien van hen die zich er werkelijk buiten plaatsen, die deze genade van Hem weigeren en zich ervan afkeren, is de hele schepping aldus met Hem verbonden tot zegen. Hij is mens geworden. Hij heeft niet alleen een menselijke geest aangenomen, maar ook een ziel en een lichaam. In Zijn onuitsprekelijke liefde heeft Hij zich verbonden, zoals men zou kunnen zeggen, met het stof der aarde, opdat Hij ons zou verzekeren dat van alles wat God geschapen heeft, niets beneden Zijn gedachte is. Hij zal niets van dit alles verliezen, maar het brengen in datgene wat Hij ermee voor ogen had toen Hij het schiep; want Hij die op deze wonderbaarlijke plaats is gekomen - waarvan de vernedering zelf ook de heerlijkheid is - is Degene 'door wie alle dingen zijn geschapen, dingen in de hemel en dingen op aarde, zichtbaar of onzichtbaar,' hoe hoog of hoe laag je ook gaat, 'tronen of heerschappijen, of overheden of machten' (vers 16); de hoogste zijn slechts Zijn schepselen, en zijn niet alleen 'door Hem' maar 'voor Hem' geschapen.

Wat een prachtig licht werpt dat op de schepping zelf en op haar bestemming! Christus is niet alleen Degene onder wie het is; Hij is niet alleen Degene die het allemaal tot zegen zal brengen, maar Hij, Degene die de mens Christus Jezus is geworden, is Degene voor wie het allemaal bestaat. Christus dus, en die genade die in Hem geopenbaard wordt, - die openbaring zelf, die in zichzelf genade is, - is datgene wat het grote doel is van God in de schepping. Hij moet Zichzelf openbaren; Hij moet Zijn schepselen Hem doen kennen.

Hij kan hen onmogelijk verlaten zonder de volledige openbaring van heel Zijn hart. Hij wil hen nabij zijn. Hij wil hen dichtbij Zichzelf hebben. Christus is de volheid van Gods hart, aldus verteld, en aangezien Hij vóór alles is, aangezien Hij Degene is die alle dingen nu samenhoudt, kan dit doel niet mislukken.

Maar er is nog een andere sfeer, waarin Hij het Hoofd is, en aangezien die ook nodig is voor de volle vertoning van de goddelijke genade, (zoals we in Efeziërs hebben gehoord, waarin God de buitensporige rijkdom van zijn genade gaat tonen in zijn goedheid jegens ons, en waarin zijn heerlijkheid voor altijd zal worden tentoongesteld) moet die hier noodzakelijkerwijs worden vermeld. Het mag niet verloren gaan in de gedachte aan de schepping. Hij is het Hoofd van de schepping, maar Hij is ook het Hoofd van het lichaam, de Gemeente (vs. 18); en als dit, is Hij het Begin, een nieuw Begin, een Eerstgeborene, niet in de schepping alleen, maar van tussen de doden. Hier openbaart zich de volledige verlossende kracht. Hij wordt gezien als Meester van al het kwaad en niet slechts als Meester om het te onderwerpen, maar om alles zijn lof te laten tonen. Aldus is Hij in alle dingen preëminent. Dit is Degene onder wie God ons heeft geplaatst om onze weg te vinden, ondersteund door Zijn genade, naar de plaats waar Hijzelf ons opwacht. Hoe gezegend moet een weg zijn waarop dit licht steeds volledig schijnt naar de volmaakte dag!

Deel 2 - De dubbele sfeer van het evangelie en de gemeente

Met de dubbele bediening die Paulus in verband daarmee is toevertrouwd

---

Kolossenzen 1:19-29

Hier is dus een dubbele sfeer uitgezet voor onze beschouwing. Er is de sfeer van de schepping, waarin Christus in zijn genade is gekomen, en er is de sfeer van de gemeente, waardoor zijn liefde voor zijn schepselen het duidelijkst tot uiting moet komen. Wij vinden nu deze twee sferen speciaal belicht, en de dubbele bediening van de apostel in Gods wonderbare genade aan hem, beantwoordend aan deze twee sferen. Hij is verkondiger van het evangelie in de hele wereld, dienaar van de Gemeente, het geheimenis van God dat nu geopenbaard is.

2.1 Alle dingen verzoend door het bloed

‘Want het behaagde de hele Volheid in Hem te wonen’ (vs. 19). De gehele Godheid heeft zich in Hem geopenbaard en is tevoorschijn

gekomen om te zegenen en te verlossen. Als wij aan Christus denken, mogen wij de gedachte van de Vader en het doel dat het hart van de Vader uitdrukt, niet van Hem scheiden, en als wij weer aan Hem denken, is Hij Degene die door de Geest van God wordt verheerlijkt en verhoogd. Degene in wie, zoals wij Hem hier op aarde zien, de volheid van de Geest woont. De gehele werkzaamheid van de Godheid wordt aldus ten behoeve van ons geopenbaard.

Over Christus als Mens wordt nog steeds gesproken. Zijn mannelijkheid is de tabernakel van de Godheid. We moeten niet zo denken aan Zijn vernedering dat we voor een moment de heerlijkheid vergeten die altijd van Hem was. Hij is in feite naar beneden gekomen om het doel te vervullen dat niemand anders dan Hij zou kunnen vervullen. De zonde was binnengekomen. De aanwezigheid ervan heeft vragen opgeroepen over God zelf. Als dit zo blijft, wordt Gods hele plaats met betrekking tot de schepping in gevaar gebracht. Zoals elders is gezegd, kon Hij, los van het kruis, los van datgene wat Zijn heiligheid en het oordeel over de zonde ten volle heeft getoond terwijl Hij Zijn liefde voor Zijn schepselen toonde, zelfs de hemel zelf niet innemen als datgene waarin Hij verrukking kon vinden en Zijn heerlijkheid kon tonen.

Daarom is God door Hem gekomen om alle dingen met Zichzelf te verzoenen, niet alleen individuen, maar als het ware het hele kader van het universum. Er is geen deel ervan waarin de kracht van het bloed van het kruis niet doordringt. Ons bezit in de hemelen is erdoor gekocht. Ook de aarde is gekocht. Zowel de dingen op de aarde als de dingen in de hemel zullen weer worden gemaakt tot voorwerpen van zelfgenoegzame vreugde, overeenkomstig Gods gedachten.

2.2 Verzoening als fundament

Maar als de hemelen en de aarde aldus door Zijn bloed verzoend zijn, er zijn er ook die eens vervreemd en vijandig van geest waren door goddeloze werken, in wie het zijn kracht openbaart (vs. 21). Hier moet de verzoening noodzakelijkerwijs inhouden dat vijanden uit hun vijandschap worden gehaald; terwijl Zijn werk, het werk van het kruis, daarvoor in dubbele zin nodig was; nodig als datgene wat verzoening heeft gebracht voor de ongerechtigheid en nodig als datgene wat, door de kracht van goddelijke genade daarin, het hart voor Hem overwint. Hoe groot is de triomf wanneer wij aldus heilig en onberispelijk voor God kunnen worden voorgesteld!

De apostel brengt hier een woord van waarschuwing in, dat nodig is voor hen onder wie er misschien nog zijn die, ongeacht hun belijdenis, de verzoening in feite niet hebben ontvangen (vs. 23). De test hiervan zal een geloof zijn waarin de mensen op een stevig fundament blijven staan, niet afkerig van de hoop van het evangelie, een evangelie dat inderdaad wordt verkondigd in de gehele schepping die onder de hemel is, en waarvan Paulus zelf in bijzondere zin de bedienaar was. Wij moeten hier onthouden wat ons elders is getoond, dat Paulus niet alleen een dienaar van het evangelie was, die zijn plaats had bij de anderen die het dienden, maar dat hij in bijzondere zin *de* dienaar van het evangelie was, wat een volheid van zegen met zich meebracht die wij nergens anders vinden.

2.3 De verborgenheid; het lichaam van Christus

Maar dit was slechts een deel van wat speciaal aan hem was opgedragen. Hij leed duidelijk (zegt hij nu vanuit zijn gevangenis te Rome) omwille van de Gemeente, het lichaam van Christus (vs. 24); hij vulde, zoals hij het hier uitdrukt, ‘aan wat nog ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus voor zijn lichaam,’ voor hen. Het had Christus behaagd hem op een bijzondere manier met Zichzelf te verbinden, werkend voor dit doel wat Hem zo dierbaar was, een lichaam te hebben, een volk in de nauwste relatie tot Zichzelf, nabij als geen ander kon zijn, en waarvan de openbaring nu het woord van God voltooide. Volledig vervuld, geen beginsel van waarheid bleef verborgen. Hiervan was hij dienaar; van het geheimenis dat van eeuwen en generaties verborgen was, maar nu aan Zijn heiligen werd geopenbaard, het lang gekoesterde geheim van het hart dat zich nu moest openbaren (vs.26). De rijkdom van de heerlijkheid van dit geheimenis wordt gevonden, niet onder de Joden maar onder de heidenen. Christus onder de heidenen, dus niet de komende heerlijkheid, zoals die zal zijn wanneer Hij Zijn plaats inneemt te midden van Israël, maar de *hoop* op heerlijkheid die behoort tot een andere sfeer, en zoals wij weten, een wonderbaarlijk hogere.

Dit, zegt de apostel, was dus zijn doel, ‘*terwijl wij iedere mens tereschtwijzen en iedere mens leren in alle wijsheid, om iedere mens volmaakt te stellen in Christus*’ (vs. 28). Hij werkt volgens de volle omvang waarin het evangelie zelf uitgaat. Hij wil dat ‘*iedere mens*’, niet alleen degenen die er daadwerkelijk door worden aangesproken, maar in de gedachte van zijn hart, in datgene waarvoor hij werkt, wil

hij dat *'ieder mens volmaaktwordt gesteld in Christus.'* Dit is duidelijk het karakter, zoals we gezien hebben, van Paulus' brieven. De positie in Christus is wat hem voortdurend voor ogen staat. Dit is waartoe hij ons wil brengen. Zijn geschriften zijn daarom de Leviticus van het Nieuwe Testament. Ze openen het heiligdom, en dat om ons daarin te brengen. Hiervoor zwoegde hij. Daarvoor was hij in verdrukking; en Christus zwoegde als het ware in hem, werkend in de kracht van Zijn genade in het instrument dat Hij had uitgekozen.

Deel 3 - Vervuld in Hem, in wie alle volheid woont

Kolossenzen 2

Christus is dus Hij in wie alle volheid woont. Wij moeten nu duidelijk het deel hebben dat ons in deze volheid gegeven is. Wij moeten daarin vervuld worden, en dat praktisch tot onze zegen nu, niet op een later tijdstip; maar opdat dit hier langs de weg in ons geopenbaard wordt.

3.1 Al de schatten van wijsheid en kennis

De apostel vertelt ons daarom van de strijd waarin hij verkeerde met betrekking tot hen, maar in het bijzonder met betrekking tot hen wier gezicht hij nog niet in het vlees had gezien; zijn verantwoordelijkheid jegens hen werd door dit feit niet veranderd (vs. 1).

Hij is ook in strijd, omdat hij weet wat de wereld is waarin de heiligen zich bevinden. Hoe groter de zegen, hoe groter de stimulans voor de vijand, indien mogelijk, om die van hen af te nemen; en helaas, daarmee des te zekerder, als wij de mensen als zodanig beschouwen, dat zij hun onbekwaamheid van zichzelf zullen tonen om die vast te houden. Maar Paulus' doel is de bemoediging van hen aan wie

hij schrijft, niet de ontmoediging. De waarschuwingen van wat de mens als mens is, van het vlees dat in ons allen woont, de praktische waarschuwingen die voortvloeien uit het uitbreken hiervan ook, helaas, bij christenen. Deze zijn nog steeds alleen om zelfvertrouwen te ontmoedigen, nooit om iemand af te brengen van de zekerheid die hij in God zou moeten hebben. Hij wil daarom hun harten bemoedigen, en dat zij samen in liefde, het ware bindende beginsel, verenigd worden in het bezit van alles wat hun toebehoort, de rijkdommen die God hun in volle zekerheid van inzicht wil geven (vers 2). Hoeveel ligt hierin besloten! Er mag bij ons geen falen zijn in het onderscheiden, duidelijk, verzekerd begrip van al deze zegen die God ons gegeven heeft, de volle kennis van de verborgenheid van God waarover Hij gesproken heeft, waarin nu voor ons *'al de schatten van de wijsheid en kennis'* verborgen liggen.

Het lijkt misschien vreemd om te zeggen dat in datgene wat pas in deze tijd geopenbaard wordt, al de schatten van deze aard te vinden zijn; maar het is duidelijk dat, wanneer we tot christenen spreken, alles afhangt van het feit of zij in het bezit zijn van datgene wat hen duidelijk *christelijk* maakt. Als wij zelf niet op deze christelijke plaats zijn, hebben wij zelfs niet de juiste kennis van andere dingen. Bijvoorbeeld, als wij het verschil tussen de Gemeente en Israël niet beseffen, hoe kunnen wij dan zelfs Israël op de goede manier kennen? Hoe kunnen wij kennis hebben van het Oude Testament zonder in het bezit te zijn van wat specifiek het onze is in het Nieuwe? Hij zegt hier, zoals zo vaak bij hem, zowel *'wijsheid'* als *'kennis'*, waarbij hij inderdaad de wijsheid vooropstelt; want wat kan er zonder de kracht om toe te passen terechtkomen van de toe te passen kennis?

Maar hij verheugde zich, afwezig in het vlees, maar met hen in de geest, omdat hij hun orde en de standvastigheid van hun geloof in Christus zag (vs. 5). Het is daarom duidelijk dat hij niet, zoals sommigen denken, in hen het begin van een bijzondere vorm van kwaad beseft, maar dat de waarschuwingen die we hier en daar door de brief vinden, noodzakelijk zijn voor het karakter ervan, omdat ze te maken hebben met hun wandel in de wereld, een plaats waar elk gevaar hen noodzakelijkerwijs zou overvallen. Hij heeft, zoals we ook kunnen zien, niet alleen degenen in gedachten tot wie hij zich nu richt in Kolosse, maar ook ons, voor wie de Geest van God zorgt, door hem, en die midden in het kwaad zitten waarvoor zij hier worden gewaarschuwd. In de liefde die zich jegens het gehele volk van God tot in het laatste geslacht openbaart, kon het niet anders dan dat zulke dingen waren voorzien, en dat daarvoor voorzieningen waren getroffen.

3.2 Wandelt in Hem

Hij gaat daarom meteen verder dat, zoals wij Christus Jezus, de Heer, ontvangen hebben, wij in Hem moeten wandelen (vs. 6). De plaats van identificatie met Hem die God ons heeft gegeven, moet hier in praktijk worden gebracht. Wij moeten wandelen als met Hem vereenzelvigd. Wij moeten wandelen als in deze nieuwe plaats en nieuwe schepping, daarom gescheiden van de wereld en onder het gezag van Hem, als Heer, die de wereld heeft verworpen. Wij hebben Hem ontvangen als onze Heer, niet alleen als onze Verlosser, hoewel deze twee dingen noodzakelijkerwijs samengaan; maar wij hebben

Hem ontvangen als Iemand die de rechtmatige titel over ons heeft en in Wie wij alles hebben gevonden wat ons in staat stelt onafhankelijk te zijn van de wereld rondom.

Zo zijn wij geworteld en opgebouwd in Hem (vs. 7). Uit Hem putten wij ons levensonderhoud zoals de plant uit zijn wortel, en zo worden wij in Hem opgebouwd zoals de plant zichzelf opbouwt door de voeding die zij zo ontvangt. Hoe volmaakt zijn wij dan voorzien! Christus is onze enige voorziening; en *'het geloof'* is datgene wat ons als het ware Christus zelf heeft gegeven, want door het geloof kennen wij Hem. Wij moeten daarin overvloedig zijn, zegt de apostel, met dankzegging, een geweldig punt, want als onze harten geen vreugde hebben over de waarheid die God ons gegeven heeft, wat zullen wij dan hebben om ons te behoeden voor het kwaad rondom? Of om in ons de vruchten voort te brengen die voor God aanvaardbaar zijn? Hier voegt hij een van zijn waarschuwingen aan toe, om niet weggeleid te worden, daarom door wijsbegeerte en ijdel bedrog (vs. 8); dat wil zeggen, door de werking van het verstand van de mens los van de openbaring. Christus is het onderwerp van openbaring, duidelijk. Geen menselijke gedachte had Hem kunnen ontdekken; niemand kan iets aan Hem toevoegen. Alle louter menselijke leer heeft de essentiële kenmerken van de wereld zelf, een wereld waarin Hij in liefde kwam, maar die geen hart voor Hem had.

3.3 De aflegging van het vlees in de doop

Zo zijn wij opgesloten voor Christus, die inderdaad, zoals is verklaard, het Centrum en de Rede van het heelal is. De kennis van Hem is daarom de enige sleutel tot het juiste begrip van alle dingen. Dit zijn de manifestaties van God, elk in zijn mate; en Christus is het in wie al de volheid van de Godheid lichamenlijk woont. Dat woord, *'lichemelijk'*, maakt Hem tot de onze; Hij is uit het onzichtbare gekomen om onder ons te zijn, en niet alleen om zich te tonen; Hij heeft Zich ertoe verbonden daarin dienstbaar te zijn, wat de noodzaak ook moge zijn, zoals toen Hij hun Zijn handen en Zijn zijde toonde. En nog steeds *'zijn wij voleindigd,'* vervuld. *'in Hem,'* die - let op hoe deze dingen worden samengebracht - *'Hoofd is van alle overheid en gezag'* (vs. 10). Aan Hem zijn de omstandigheden van de weg absoluut gehoorzaam. Hier hebben wij de volmaakte bediening voor ons, dus van alles om ons heen, alsmede het volmaakte middel om dit alles te begrijpen, als het kennen van Hem.

De apostel laat ons nu zien hoe grondig wij van andere dingen zijn afgesneden. Zoals de Jood van de volken werd gescheiden door het feit van zijn besnijdenis, zijn wij besneden, zegt hij, met een besnijdenis, niet met de handen verricht, maar door iets oneindig veel meer en dieper, *'het uittrekken van het lichaam van het vlees'*, het vlees in zijn geheel, *'in de besnijdenis van Christus'*, dat wil zeggen, door de christelijke besnijdenis. Zijn kruis heeft dit voor ons volbracht. Wij zijn bevoorrecht om ons af te keren van alles wat wij in onszelf vinden, om onszelf in feite helemaal op te geven, als hebbende enig vertrouwen daarin, zoals de apostel ons zegt in Filippenzen: *'Wij zijn*

de besnijdenis, wij die God dienen door de Geest van God, en in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen' (Fil. 3:3). Merk op dat er niets van onszelf is om vertrouwen in te hebben. Het is Christus op wie wij ons beroemen of roemen, en dat in tegenstelling tot elk vleeselijk vertrouwen.

We mogen inderdaad traag zijn, om te beseffen dat elk stukje zelfvertrouwen een vertrouwen in het vlees is. We zouden graag een onderscheid maken. Wij zouden willen zeggen dat er een christelijk zelf is; dat er toch iets in ons moet zijn dat de vrucht is van Gods werk, maar het kruis heeft het zelf niet op de ene manier opzij gezet om het op een andere manier weer naar voren te laten komen. Als wij de dingen die wij vernietigd hebben weer opbouwen, maken wij onszelf ook in deze zin tot overtreders, en de apostel voegt hier aan toe wat de volledige bevestiging hiervan is: *'Wij zijn met Hem begraven,'* zegt hij, *'in de doop'* (vs. 11) God heeft ons dus het voorrecht gegeven onszelf even volledig weg te doen als een dode onder de doden wordt weggedaan wanneer hij wordt begraven.

Deze waarheid over de doop is een van de waarheden die wij uit Romeinen 6 afleiden, maar wij zijn ook *'opgewekt'* (vs. 12), voegt hij eraan toe; en hier is het belangrijk om duidelijk te krijgen wat de apostel werkelijk zegt. De gangbare versie stelt dat het de doop is waarin wij ook worden opgewekt, maar wat daarmee samenhangt, maakt het onmogelijk dit te aanvaarden. Wij zijn *'in Hem ook mee opgewekt'*, zegt hij, *'door het geloof in de werking van God, die Hem uit de doden heeft opgewekt.'* Wij zijn dan niet opgewekt in een verordening, maar *'door het geloof'*. Het *'in'* kan zijn, en moet zeker zijn *'in wie,'* en we kunnen dit niet zomaar opvatten als wat de doop voor ons

symboliseerd, want op het moment dat we spreken van symbolisch, is er geen geloof nodig om een symbool als zodanig te maken. Wij zouden niet *symbolisch* door geloof kunnen worden opgewekt. Men zou niet kunnen zeggen dat een symbool een symbool was door geloof. De doop op zich spreekt van onderdompeling, begrafenis. Het woord zou dat van opstanding niet overbrengen. De kracht van de doop zit in de begrafenis en niets anders. De opstanding die volgt is in Christus en uit Hem alleen.

Zo worden wij bevrijd van de gedachte van bevrijding door een voorschrift, die zovelen tegenwoordig aanhangen. Wij zijn *'opgewekt door het geloof in de werking van God, die Hem uit de doden heeft opgewekt.'* Hier zien we duidelijk wat er bedoeld wordt. Opstanding is het tegenovergestelde van begrafenis. Bij een begrafenis wordt een dode tussen de doden geplaatst. Bij opstanding krijgt een nu levend mens zijn plaats onder de levenden; en men ziet dat Christus door genade met ons vereenzelvigd in zijn dood door God is opgewekt; opdat wij daarom onze eigen titel en vermogen zouden vinden om onze plaats in te nemen onder de werkelijk levenden. Maar dan hangt alles af van deze identificatie van onszelf met Hem. Daarom moeten onze ogen nu op Christus gericht zijn. Hij is in dit karakter ons ware zelf; en ons vertrouwen moet daarom in Hem zijn. Zoals wij het in Galaten hebben gehad, leven wij, maar niet meer wij, maar Christus leeft in ons. Het is Degene die voor ons voor God is, die nu in geloof voor ons staat en die wij aanvaarden als ons ware zelf, een zelf in wie wij vertrouwen kunnen hebben, een zelf dat wij met vreugde en voldoening kunnen aanschouwen, en zonder de minste neiging tot hoogmoed van het hart, zoals die van nature voortvloeit uit wat wij noemen: zelf-verwezenlijking. Hier is Iemand die ons weg

zal trekken van het zelf, die ons als een hemels Voorwerp volledig uit de wereld zal trekken, en onze bevrijding in beide betekenissen tegelijk zal volbrengen.

Maar hij heeft nu een andere kant aan ons voor te leggen; en hier raken we de Efezische waarheid, zoals eerder die van Romeinen. ‘*U*,’ zegt hij, ‘*toen u dood was in de overtredingen en in de onbesnedenheid van uw vlees*’ (vs. 13), niet als toen levend, maar als dood voor God, met absoluut niets dat Hij kon aannemen. Niets dat naar Hem toe was in uw natuurlijke toestand. ‘*U heeft Hij mee levend gemaakt met Hem.*’ Hier is een verandering van toestand evenals de verandering van positie waarover eerder is gesproken, Wij hebben leven gekregen, een nieuw leven, een leven dat tot ons is gekomen door de dood van Christus, en dat het resultaat is van goddelijke kracht die in Hem naar ons toe werkt.

Daarmee hebben we dus de vergeving van alle overtredingen. Niets kan de volmaaktheid van dat werk voor ons of van de vrucht ervan in ons ontsieren. Er kan geen levendmaking zijn zonder vergeving, als de noodzakelijke begeleiding daarvan. Als gevolg daarvan heeft Hij de ‘*schuldbrief met zijn inzetten*’ die tegen ons getuigde, uit de weg geruimd. Hij spreekt niet over de wet zelf, maar over onze verplichting daaraan. Dit is wat de ‘*schuldbrief*’ betekent, en dit is wat voor ons is uitgewist, doordat het aan het kruis genageld is. De wet zelf is niet dood, zoals we in Romeinen hebben gezien, maar wij zijn ervoor gestorven (Rom. 7:4). Het wordt hier op een andere manier gezegd, maar het komt op hetzelfde neer. Met deze macht van veroordeling voor ons opgeheven, zijn ook de overheden en machten (alle macht van Satan die in zondige mensen kon werken) opzij gezet.

Christus heeft hen openlijk tentoongesteld, door de gevangenschap gevangen te nemen, en over hen te triomferen door het kruis (vs. 15).

3.4 Vasthouden aan het Hoofd

De apostel waarschuwt hen nu dat zij het Hoofd moeten vasthouden, en daarvoor de verordeningen van de wet en al het andere moeten opgeven dat hen zou verhinderen absoluut te putten uit de volheid die zij in Christus hadden. Niemand mocht geoordeeld worden over vlees of drank, feesten, nieuwe manen of sabbatten. Al deze dingen gingen noodzakelijkerwijs gepaard met de verplichting tot verordeningen. Zij waren op zichzelf slechts een schaduw van de komende dingen. Het lichaam, dat wil zeggen de inhoud ervan, was van Christus. De christenen moesten niet hun eigen wil doen in datgene wat weliswaar op nederigheid leek, zoals in de verering van engelen, maar wat toch een inbreuk was op de ongeziene dingen, en het resultaat van hoogmoed in plaats van nederigheid, terwijl het de zegen verspeelde die alleen in Christus genoten kon worden; *‘uit Wie het hele lichaam, door zijn gewrichten en banden ondersteund en verbonden is, opgroeit met de groei van God’* (vs. 19)

Christenen moeten zelf zijn zoals Christus zelf was, als *‘een wortel uit dorre aarde’* (Jes. 53:2), onderhouden door voeding uit de hemel, goddelijke voeding alleen, zoals hij hier zegt. Zij zijn met Christus gestorven uit de wereld en dus uit datgene wat daartoe behoort. Zich onderwerpen aan inzetten, was een positie innemen die hiermee in tegenspraak was. Zoals de wettelijke instellingen zelf, konden zij zich alleen bezighouden met dingen van buitenaf, het verbieden van

aanraking en eten en wat al niet meer, dingen die, zoals wij weten, verstandig genoeg lijken, maar die geheel voorbijgaan aan datgene wat Gods enige remedie is voor het kwaad in de mens, namelijk een nieuwe schepping. Een dergelijke wilsaanbidding zal inderdaad altijd een schijn van wijsheid en ook van nederigheid hebben; en een ascetische behandeling van het lichaam zal worden beschouwd als een bewijs van ijver en toewijding. God heeft geen behagen in zulke dingen. Het lichaam, bewoond door de Heilige Geest, moet daarom in een zekere eer worden gehouden, terwijl de trots van de mens, als het de behoefte van het (stoffelijk) lichaam negeert, tevreden zou kunnen zijn met datgene wat het vlees bevredigde.

Deel 4 - Praktische gevolgen

Kolossenzen 3 en 4

4.1 Christus alleen

Kolossenzen 3:1-17

Wij hebben nu de praktische gevolgen, niet alleen negatief, in de weigering van bepaalde dingen, maar in datgene wat zedelijk juist en passend is; het beeld van Christus uitgewerkt in het leven.

4.1.1 Gericht zijn op de dingen die boven zijn

Het gevolg van het met Christus opgewekt zijn is dat wij noodzakelijkerwijs buiten de wereld staan. De opgestane mens staat in verbinding met de hemel, hoewel hij, zoals de Heer gedurende de veertig dagen na zijn opstanding, feitelijk op aarde kan zijn, maar als opgewekt met Christus, in vereniging met Hem, ‘*de dingen boven zijn*’ behoren hem toe, ‘*waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand*’ (vs 1). Wat in overeenstemming met God is, wordt gezien door deze plaats van verhoging waarin Christus zich bevindt. God heeft ons op deze wijze geboden ons hart in verbinding met Zijn hart te stellen; en

Christus, de aangenomene van God is de verworpene van de mens. Zo tilt een hemels Voorwerp iemand op van de aarde. Het gaat er niet om wat op zichzelf slecht is of wat niet. Christus is uit het hele toneel verdwenen. Hij is in de hemel, en het hart wat op Hem gericht is, is daarom Gods methode van heiliging voor de ziel.

Het resultaat is dat als een waarachtig leven voor God hier op aarde wordt geleefd, het toch in karakter, in alles waarin het zijn bron en doel heeft, een leven is dat verborgen is voor de wereld. Christus is verborgen, en verborgen in God (vs. 3). Als gevolg daarvan zou het begrijpen door de wereld, het geprezen en geëerd worden op aarde, in strijd zijn met de omgang met Christus die God ons gegeven heeft. De dag komt dat Christus zich zal openbaren, Hij die zelfs nu ons leven *is*. Dan zal inderdaad datgene waarvoor de christen heeft geleefd voor iedereen duidelijk worden, en de wijsheid van zijn leven zal blijken. Dan zullen wij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid, maar daarvoor moet het geloof tevreden zijn om de hele huidige tijd af te wachten, in Hem zijn huidige vreugde en voldoening vindend, maar in vreemdelingschap hier. Dit is het principe dat ten grondslag ligt aan de hele morele toestand voor ons.

4.1.2 De oude mens uitdoen

Het gevolg is dat wij onze leden die op de aarde zijn, moeten afleggen. Hij zegt niet onze lichamen. Het lichaam moet aan God worden geofferd '*als een levende offerande*' (Rom. 12:1). De leden zijn moreel heel anders dan dit impliceert, zoals hij hier laat zien. Als het lichaam een leven mag hebben, dan moet het gedood worden; maar hij wil niet toestaan dat dit *hét lichaam* zelf is. Hij spreekt erover alsof de leden, zo gezegd, in opstand zijn tegen het lichaam, in opstand

zeker tegen onderwerping aan God. Vanwege zulke dingen komt de toorn van God over de zonen van de ongehoorzaamheid (vs. 6). U wandelde in die dingen, zegt hij, toen u erin leefde, maar de wandel moet dus het karakter van het leven volgen. Wat een schande om te wandelen in dingen waarin we niet leven!

Er zijn andere dingen die afgelegd moeten worden, dingen die niet hetzelfde karakter van lust hebben, maar die toch in strijd zijn met God. Wij moeten niet tegen elkaar liegen, als wij de oude mens met zijn daden hebben uitgedaan en de nieuwe hebben aangedaan (vs. 9). Dit heeft ons, zoals hij zegt, nu op een nieuw toneel gebracht. De nieuwe mens heeft een kennis die voortkomt uit het geloof. Het is de kennis van een nieuwe schepping waar niets anders is dan Christus. Daarin worden geen menselijke onderscheidingen erkend, geen voorwaarden waarop de mens zich hier beroemt. Christus is alles en Christus is in allen die tot die plaats behoren. Hier is, zoals we hebben gezien, datgene wat het hart bewaart. Wij kunnen alleen vreemden zijn van datgene waaruit wij gehaald zijn door thuis te zijn in datgene wat nu het onze is geworden. We kunnen onszelf niet stukje bij beetje rechtzetten. Wij kunnen alleen rechtgezet worden door ons hart daar te hebben, waar Christus alles is, alles in overeenstemming met God, en waar wij ons hart vrijelijk kunnen laten gaan; waar wij alles kunnen begeren en ons niets zal worden ontzegd.

4.1.3 De morele praktijk van het christelijk leven

De vreugde van de Heer is onze kracht (Neh. 8:11). Voor versterving hebben wij kracht nodig; en onze kracht wordt gevonden in datgene wat ons opheft uit het hele toneel waaraan het kwaad kleeft. Daarom moet Christus nu karakter geven aan elk deel van ons gedrag. Als de

uitverkorenen van God, zij die alles te danken hebben aan Zijn wil, Zijn keuze als degenen die voor Hem apart zijn gezet, en zij aan wie Hij Zijn liefde heeft toebedeeld, moeten wij de dingen aantrekken die daar op de juiste wijze bij horen: *‘innige ontferming, goedertierenheid, nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, elkaar verdragend en elkaar vergevend’* (vs. 12) Het is opvallend hoe in al deze dingen een vorm van zelfverloochening voorkomt. Kracht wordt getoond door bekwaamheid om te buigen; God maakt ook de dingen die tegen ons lijken tot middelen om ons hierin te onderwijzen.

De op zichzelf slechte dingen kunnen ons niettemin een heilzame discipline voor de weg verschaffen en ons in staat stellen, als antwoord, vruchten voort te brengen die tot Gods eer zijn. Wij moeten verdragen zoals God heeft verdragen. Wij moeten vergeven zoals Christus ons heeft vergeven; aan dit alles moet de liefde worden toegevoegd als de *‘band van de volmaaktheid’* (vs. 14), die alles op zijn plaats houdt en elk detail van het leven vervolmaakt. Bedenk hoe de wereld zelfs de schijn van liefde moet ophouden, te meer als zij de werkelijkheid niet heeft; maar de liefde zelf hoeft geen schijn op te houden. Zij manifesteert zich in harmonie in elke toon en elk gebaar. De manifestatie van de goddelijke natuur heeft een eenheid in zich waardoor alles in harmonie is. Als er liefde in het hart is, zullen de woorden niet hard of ongepast zijn; hun eigenlijke toon zal worden beïnvloed.

Ook hier wordt de vrede van Christus gevonden, die voorgaat in het hart (vs. 15). Het is de vrede die voortvloeit uit een ononderbroken gemeenschap, in een leven dat in overeenstemming is met God, op wegen die aangenaam zijn en wegen van vrede. Hiertoe zijn wij in

één lichaam geroepen. Deze vrede is de gemeenschappelijke erfenis van alle heiligen van God; en we mogen dankbaar zijn als we ons realiseren hoe groot deze zegen is. Het woord van Christus moet ook rijkelijk in ons wonen. Alles is hier Christus; de vergeving van Christus, de vrede van Christus, het woord van Christus. We kunnen zien hoe de bezetting met Christus de basis is van dit alles, en Zijn Heerschappij volledig wordt bezeten. Zo wordt het woord van Christus niet alleen bezeten en aanbeden, maar woont het rijkelijk in de ziel in al zijn volheid en gezegendheid; en dit resulteert in een vermogen om elkaar in alle wijsheid te onderwijzen en te vermanen.

De waarheid die God gegeven heeft, kan, als zij werkelijk ontvangen is, niet zomaar voor zichzelf gehouden worden. We kunnen haar alleen maar doorgeven. Waarheid die niet wordt doorgegeven kan nauwelijks worden genoten, en in het nauwe contact waarin God ons met elkaar heeft gebracht, de belangstelling die Hij ons voor elkaar heeft gegeven, de relatie die wij tot elkaar hebben, kan het niet anders dan dat wij ons bewust worden van elkaars behoeften. In verband hiermee wordt ons de kracht van dit alles in ons eigen hart prachtig getoond. *‘Met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen’* maakt de waarheid muziek in ons. Wij zingen met genade in ons hart voor God, en wat is daar behoefte aan, om elkaar werkelijk te onderwijzen of te vermanen. Neen, zal dit genieten in onze eigen ziel niet de meest effectieve vorm ervan zijn? Zulke harten-liederen zullen andere liederen opwekken, en in dit alles, zegt hij, moeten wij alles doen, in woord of daad, als vertegenwoordigers van de Heer Jezus, in Zijn Naam. Dit zou een groot deel van ons praktisch gedrag kunnen bepalen, als het maar openlijk door ons allen werd aanvaard! In woord en daad, identificatie met Christus in Zijn geest moet ons

kenmerken, en ook hier, als degenen die God en de Vader door Hem danken. We zien dat de geest van vreugde en lofprijzing datgene is wat ons kenmerkt, de sfeer van de hemel waartoe ons leven behoort. Hier is dus een prachtig en uitvoerig beeld van het christelijk leven in zijn morele aspect. We moeten het leren in gemeenschap met Hem, of we zullen het nooit leren.

4.2 De relaties van het leven

Kolossenzen 3:18 - 4:6

We hebben het karakter van de nieuwe mens voor ons gehad met een volledigheid die ons zou kunnen doen denken dat het hele scala van christelijke plichten daarin besloten ligt. Wat moeten wij erkennen of *'aandoen'* behalve deze nieuwe mens?

Maar de nieuwe mens is de mens in Christus, en de plaats in Christus neemt iemand buiten de menselijke onderscheidingen; want in Christus *'is geen slaaf of vrije, daar is geen man of vrouw'* (Gal. 3:28). En zo lijkt het meest fundamentele natuurlijke onderscheid opzij te worden gezet.

Wij moeten echter leren dat de Schrift groter is dan onze gedachten, en dat de God van de schepping ook die van de verlossing is. Zolang wij dus in het onveranderde lichaam van de oude schepping zijn, zijn wij onderworpen aan de verordeningen die Hij daarvoor gemaakt heeft. Ongetwijfeld zijn er ook hogere doelen die op deze manier

moeten worden uitgewerkt; maar ons punt is nu de standvastige manier waarop God Zijn eigen gedachten handhaaft, en wil dat wij die handhaven en eren. Echtgenoten, echtgenotes, ouders, kinderen, zijn dus natuurlijke relaties die door God zijn ingesteld, en moet '*bij allen in ere zijn*', zoals de apostel zegt van het huwelijk (Hebr. 13:4).

Maar we vinden hier ook andere relaties die niet door God zijn ingesteld, maar door de zonde zijn ontstaan, zoals die van meester en slaaf. Hier zou men verwachten dat er niets anders kon zijn, onder christenen althans, dan een absoluut verbod daarop. Dit is een zaak die belangrijk genoeg is om in feite (hoewel niet formeel) het onderwerp te zijn van een afzonderlijke brief, die als aanvulling op deze brief is opgesteld; wij zullen het daarom in dat verband onderzoeken. Hier zien we echter dat de slaaf of de lijfegene als zodanig wordt aangesproken, en (wat nog belangrijker is) ook de meester.

Hierna wordt aangedrongen op de plicht tegenover hen die buiten zijn, buiten de christelijke aanspraak, maar niet buiten de allesomvattende liefde die in Christus het verlorene zoekt. Een liefde waaraan ook wij, die allen eens buiten en onder de verlorenen waren, alle zegeningen te danken hebben. In dit overzicht van relaties zal de apostel er daarom niet één weglaten die zo echt is als deze, zo verschillend van, en zelfs in contrast met alle andere relaties.

4.2.1 Gezag en gehoorzaamheid

De relaties die door de Schepper ingesteld zijn, komen hier op de eerste plaats, en zijn inderdaad de schaduw van het hogere en geestelijke. Dit echter, wat Efeziërs zo volledig ontwikkelt met betrekking tot het

huwelijk, wordt hier op geen enkele wijze bedoeld. Wij vinden hier slechts korte vermaningen, die voor het grootste deel herhalingen zijn van die in Efeziërs 5:22-6:4; wij zullen daarom niet meer doen dan erop wijzen hoe deze herhalingen de nadruk leggen op wat in elk geval de hoofdverantwoordelijkheid is. Zij die gezag hebben, moeten dit in liefde uitoefenen - een liefde zonder zijn eigenbelang te zoeken; terwijl het aan hen die onder gezag staan is om gehoorzaam te zijn als aan de Heer: iets wat het tegelijk een noodzakelijke bescherming geeft tegen elke zwakke lijdzaamheid van het kwaad, terwijl het de zwaarste taak maakt tot die waarin *'uw God uw kracht aan u heeft geboden'* (Ps. 68:29), zodat voor de vervulling ervan op Zijn kracht kan worden gerekend.

4.2.2. De slaaf en de meester

Dit beginsel wordt uitgevoerd in toepassing op de arme slaaf, die nu Christus' dienaar is, en dus werkelijk vrij. Als de Heer hem een nederige en beproefde dienst heeft opgedragen, zal hem dat geen oneer worden aangerekend op de dag van de uiteindelijke vergelding, wanneer dienstknecht en meester voor hun gemeenschappelijke Meester zullen staan, om te ontvangen, niet naar de positie die zij vervuld hebben, maar naar de trouw waarmee zij die positie vervuld hebben. De Meester zal dan Iemand zijn die zichzelf de allerlaagste plaats heeft ingenomen om ons allen te dienen.

4.2.3. Volhardt in het gebed

Dit leidt natuurlijk tot wat in deze tijd en wereld de waarachtigste dienst is, en waartoe Paulus een bijzondere opdracht had. De openbaring van het geheimenis van Christus, waartegen de hele

wereld is en hij die de bezettende ‘*vorst van deze wereld*’ is; zodat God een deur ervoor moet openen, wil het een weg vinden (hst. 4:3). Daarom zoekt de apostel de gebeden van de discipelen, en in het algemeen dat zij volharden in het gebed, wakend, als in verwachting van antwoord, en met dankzegging, wat de tedere en bemoedigende herinnering aan overvloedige barmhartigheid inhoudt. Maar juist het feit dat zij zo’n evangelie hebben om voor te bidden, kan de grootste bemoediging zijn: hoe zou Hij, die tegen zo’n prijs in de verlossing heeft voorzien, kunnen falen in het beantwoorden van het verlangen van het hart dat zo volledig in overeenstemming is met Zijn eigen hart? Hier vinden we datgene waarvoor wij dus met vrijmoedigheid en vol vertrouwen mogen bidden; en hier is het geheim van vertrouwen, wanneer wij geleerd hebben ons te vereenzelvigen met Christus’ belangen op aarde als onze werkelijke zorg. Bij Paulus zelf was er zeker geen andere, zoals we heel goed weten.

4.2.4. Gelegenheden ten volle uitbuiten

Tenslotte moeten wij, afgezien van de rechtstreekse verkondiging van het evangelie, ‘*in wijsheid wandelen tegenover hen die buiten zijn*’ (vs. 5) door gelegenheden te benutten; want in een wereld onder Satans macht zullen die er niet altijd zijn. Daarom moet men gereed zijn wanneer de tijd komt. Ook moet de rede te allen tijde gekenmerkt worden door genade; het ‘*zout*’ van de goddelijke heiligheid voorkomt dat deze overgaat in laksheid en onvermogen om voor God uit te komen. Dit is in feite alleen genade; maar de heiligheid van de genade is zo ver mogelijk verwijderd van die van de wet, hoewel de wet heilig is. Een christen, als iemand die alles aan de genade te danken heeft, vervalst zijn getuigenis als hij een geest van wettigheid toont; noch

zal er op die manier wijsheid worden gevonden om ‘te antwoorden’ (vs. 6), of naar behoefte tegemoet te komen aan de verschillende omstandigheden van hen die rondom hem staan. Wij moeten in de geest van Christus zijn (wat genade is) om Zijn werk te kunnen doen.

4.3. Openingen van het hart

Kolossenzen 4:7-18

Misschien kan men het slotgedeelte van Kolossenzen het best karakteriseren als ‘*openingen van het hart*’. Het is in feite de vrije uitwisseling van broederlijke gevoelens van hen die de plaats hebben erkend die hen is gegeven ten opzichte van elkaar. Zo begint het met het voorzien in wederzijdse kennis van elkaars toestand. Tychicus, een geliefde en trouwe broeder, die in staat is tot zulke dingen, wordt door de apostel gezonden om aan de discipelen het nieuws over hemzelf over te brengen; en om van hen verslag uit te brengen over hun toestand. Hij beseft dat het troost is waarnaar hun harten verlangen, als verenigd in de liefde van Christus.

Er volgen speciale begroetingen en herdenkingen; daarover is nauwelijks uitleg nodig, hoewel er door meditatie veel gewonnen kan worden. De apostel sluit af met een met zijn eigen hand geschreven aanhef, waarin hij verklaart dat de brief van hem is, en hij hen opdraagt zijn verplichtingen voor Christus in gedachten te houden.

Bron:

3-1d Colossians. The Notes from the Numerical Bible. 3 The Pauline Epistles

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/FWG_Numerical_Bible29.html

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor / Carien Bus-Spoor